

Decyzja Izby Odwoławczej: Odrzucenie odwołania wniesionego przez Flex Equipos de Descanso S.A.

Zarzuty: Naruszenie zasady 18 ust. 2 oraz zasady 22 ust. 4 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 ⁽¹⁾ oraz prawa podmiotu wnoszącego sprzeciw do bycia wysłuchanym zgodnie z zasadą 18 rozporządzenia, a także naruszenie art. 8 rozporządzenia Rady nr 40/94 ⁽²⁾.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1).
⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 28 maja 2004 r. przez Gul Ahmed Textile Mills Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-199/04)

(2004/C 217/44)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 28 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej przez Gul Ahmed Textil Mills Ltd z siedzibą w Landhi, Karachi, (Pakistan), reprezentowaną przez L. Ruesmann, lawyer, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 397/2004 z dnia 2 marca 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Pakistanu ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim nakłada on cło antydumpingowe na towary skarżące;
- obciążenie kosztami Rady.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca jest pakistańską spółką, która produkuje bieliznę pościelową i eksportuje ją do Unii Europejskiej. Produkty te są podlegające cłu antydumpingowemu nałożonemu zaskarżonym rozporządzeniem. Skarżąca powołuje następujące zarzuty na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności przedmiotowego rozporządzenia:

- naruszenie art. 5 ust. 7 i 9 rozporządzenia (WE) nr 384/96 ⁽²⁾ oraz art. 5.1 i 5.2 Porozumienia Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu, w zakresie wszczęcia dochodzenia. Skarżąca podnosi, iż skarga, na podstawie której wszczęto dochodzenie, była oczywiście niewystarczająco uzasadniona zarówno w odniesieniu do przedstawionych faktów jak i argumentacji przemawiającej za wszczęciem dochodzenia,
- oczywisty błąd w oszacowaniu, naruszenie art. 2 ust. 3 i 5 i art. 18 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 384/96, a także naruszenie Porozumienia Antydumpingowego w zakresie obliczenia normalnej wartości,
- naruszenie art. 2 ust. 10 rozporządzenia (WE) nr 384/96 oraz Porozumienia Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu oraz obowiązku podania wystarczającego uzasadnienia w myśl art. 253 (WE) w związku z dostosowaniem z tytułu cła zwrotnego przy porównaniu normalnej wartości i ceny eksportowej,
- oczywisty błąd w oszacowaniu, naruszenie art. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96, a także naruszenie Porozumienia Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu w zakresie stwierdzenia istnienia istotnej szkody, jak również ustalenia związku przyczynowego między domniemanym przywozem dumpingowym a domniemaną szkodą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 66 z 4.3.2004, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 28 maja 2004 r. przez Autonomiczny Region Sardynii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-200/04)

(2004/C 217/45)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 28 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Autonomiczny Region Sardynii, reprezentowany przez Domenico Dodaro, avvocato.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której stwierdza, że pomoc przewidziana przez Włochy na podstawie art. 5 ustawy nr 22 Regionu Sardynii z dnia 17 listopada 2000 r. nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.